הסחטנים

זהו סיפורו האישי של אזרח ישראלי, התופש עמדה חשובה בחיי הציבור, אשר נפל קורבן למעשה סחטנות, בעקבות נטיותיו ההומוסכסואליות. העובדות הנחשפות בגילוי זה מחייבות תשומת לב מצד הגורמים הנוגעים בדבר, כדי לפתור בעיה חברתית כאובה ואקטואלית. מסיבות מובנות מובא הסיפור בעילום שם וכל השמות בו בדויים.

בישראל קיים, נוסף לכך, המוטיב של כפייה להליכה־בתלם, ששורשיה נעוצים עוד בשלבים המוקדמים של האידיאלים הקולקטיביים. לכן נוסף כאן הפחד של לא להיות „אחד מהחבורה", לא להיות „גבר אמיתי". בארצות אחרות זוכות „וריאציות על הנושא מין" להעלמת־עין, או לכל היותר ל־סובלנות משועשעת, כמו באיטליה או בצרפת, למשל. אבל בישראל אין הדבר כך. כאן מצטרפת צביעותם של עסקנים־דתיים, לצרות האופקים של אנשי הגטו לשעבר.

ברור שהסחטנים מחפשים את קורבנותיהם מבין אותם „המשונים" מבחינה מינית, ה־נוחים במיוחד להיפגע: אלה המחזיקים ב־משרות בעלות חשיבות, ואשר בחברה קטנה כשלנו יכולים למצוא את עצמם בצרה רצינית, הן מבחינה חברתית והן מבחינת שמירת מקום העבודה, אחרי שדבר סטייתם המיוחדת יודע ברבים.

עד כמה שהתעמקתי בנושא, נוכחתי ש־פסיכולוגים מציינים כי הסחטן הוא בדרך־כלל אדם המטפח שינאה עצמית עמוקה, וסינה כנגד השגיהם של אחרים, מוכשרים יותר. הסחטנים מטפחים כלפי עצמם תר־עומת על ש„אין להם מזל" ונוטים להאשים מישהו בחוסר מזל זה.

לאנשים אלה נוח להתעלם מן העובדה, שאחרים עבדו קשה עבור מה שהשיגו. ה־סחטן רק מתלונן על מה שהעולם חייב לו. לנסיון זה להסביר ולהצדיק רגשי־נחיתות, מצטרף רגש של חוסר סיפוק הנובע מרקעו החברתי של הסחטן, אשר יוצר בו תשוקה לנקום באחרים.

ניקח לדוגמא את פרשת אותו צעיר, ש־נקרא לו כאן בשם אברהם. אברהם הוא צעיר מעדות המזרח, שגדל באחת משכונות־העוני התל־אביביות. הוא היה בן למשפחה מרובת ילדים, האב פועל פשוט. להורים היה מעט מאוד זמן להקדיש לחינוכו ולגידולו. אברהם נעשה נער רגיש, שרגישותו הפכה למרירות, אשר הלכה והחריפה עם חלוף השנים.

כל זה אירע לפני שנים מספר, כאשר, כ־רבים אחרים מבני מעמדו, נמשך אל האורות הזוהרים של רחוב דיזנגוף. כאן התחבר במהרה לכנופייתו של צעיר אחר, שנכנה אותו כאן בשם בני. נער זה, שנשלח על־ידי משפחתו המודאגת לחו„ל, היה כבר לפני גיל הגיוס בעל אוסף עשיר של תיקים במשטרה: שימוש בסמים, אונס ופיתוי קטי־נות. לא היה כמעט שטח פלילי שבו לא עסק אותו בן־טובים. אלא שלמשפחתו היה די שכל וכסף לשלוח את בנם הסוטה מעבר לים.

משפחתו של אברהם לא יכלה לעשות זאת. לפני שבני עזב את הארץ, הצליח להחדיר באברהם את התשוקה לטעמם המשכר של חפצים יקרים, אופנועים רוע־שים, וכסף מזומן. בני הציג את אברהם להומוסכסואליסט, אתו החל אברהם לבלות את הלילה תמורת תשלום. תשלום זה, כך תירץ את הדבר לעצמו, אפשר לו לרכוש את הדברים עליהם חלם ואותם שאף להשיג.

★ ★ ★

רגשי אשמה

אברהם שנא את בני בשל היותו אש־כנזי, על היותו פופולארי יותר ממנו בחברת בנות, על שמוצאו ממשפחה טובה. אבל בעת ובעונה אחת גם העריץ אותו. גרוע מזה היה רגש התיעוב העצמי שהת־פתח באברהם, אחרי שנוכח שההרפתקה עם ההומוסכסואליסט לא השאירה בו רגשות גועל, אלא להיפך, העניקה לו תענוג חושני.

אברהם התקומם נגד הרגשה זו. הוא לא היה מסוגל לשאת את הרעיון שקיימת גם בו נטיה כזאת. כיון שלא יכול היה להש־לים עם הדבר, העביר את שינאתו ל„הו־מוס", למרות שהרגיש שהוא עצמו נמשך לאותה צורת פעילות מינית. ואז, בקומו ממיטת ידידו, החל לאיים עליו לחשוף את נטייתו — אם לא ישלם לו סכומי כסף מסויימים. הכסף, שבא לו בדרך כה קלה, ניקה אותו בצורה מסויימת מרגש האשמה של זיהוי עצמו כהומוסכסואליסט.

אברהם ביסס את פעילותו על הפאניקה ההיסטרית לה נתפסים מרבית ההומוסכסו־אלים, כאשר הם ניצבים פנים אל פנים עם סחטן. למי שאינו מעורב ישירות בניסיון של סחיטה, קל כמובן לתת עצות, אבל אין זו בעייה קלה להתייצב מול סחטנים מסוגו של אברהם, למרות שברגע בו נחשפת ה־תרמית שלו — עלול גם הוא להתגלות כ־הומוסכסואליסט.

הם מאיימים על עשירים

אם ידועה לך ההרגשה של אימה הצובטת במעיך, כאשר הפעמון מצלצל בדלת דירתך? האם ידוע לך מה פירוש לחיות בפחד ללא־קץ, במשך שבועות? האם ברור לך מה זה לשלם, לא רק בעצבין, אלא במשכורת של עבודה קשה — בנסיון להציל עצמך מפחד הגילוי?

אני יודע, מכיון שבמשך תקופה נוראה הייתי קורבנו של סחטן. נכון, אני יודע ש־רבים יאמרו שאני חלש־אופי, „לי זה לא היה קורה," חושב כל אחד. אבל זה קורה.

למרות שרעיון הסחיטה מזעזע אותך, אינך יכול למנוע אותה, בפרט שאתה, ו־רבים אחרים, יוצרים את האווירה החברתית בה משגשג בישראל העסק המזוהם של סח־טנות. אחרי הכל, כאשר אתה יושב בקפה דיזנגופי ומרכל, אינך חושב על הנזק ש־אתה עלול לגרום לחיי מישהו.

משום כך הוקל לי במקצת, כאשר יצאתי מהסרט הבריטי הקורבן, שהוצג בקולנוע חן בתל־אביב, לפני שבועות מספר. היה זה סרט שהראה בפעם הראשונה, כיצד אנשים, שטבעם מנוגד לנורמות החברתיות המקו־בלות, הופכים לקורבנותיהם של אנשים אחרים, בריות חסרות רחמים, המצדיקות את מעשיהן בנתנן להם תוקף מוסרי.

ה ה זה מעניין להבחין באותו סרט מי הם טיפוסי הסחטנים: הבתולה הזקנה ה־מורעבת מבחינה מינית והמקנאת בכל דרך של סיפוק מיני, וההומוסכסואל המיוסה, שחדריו מקושטים בצילומי פסלי־עירום, ה־נמלט מעצמו ברדפו ובהרסו את המצליחים יותר ממנו.

זו היתה, לדעתי, גם הפעם הראשונה בה הוצגו הומוסכסואלים על הבד כיצורים אנושיים, הבאים מכל שכבות החברה, ולא רק כקאריקטורות.

אך, מבלי להתייחס לערכיו האמנותיים של הסרט, אני סבור שעצם הצגתו מהווה סיבה מספקת להסיר את קשר השתיקה מעל התופעה שהוצגה בו, והמשתוללת בכל תוק־פה גם בישראל: הסחטנות.

★ ★ ★

שינאה עצמית

לי מידה „סחיטה" יש אופי נתעב. זהו מסחר בחולשה רגעית של הזולת, ו־תביעת תשלום כספי עבור הצדדים הנסת־רים ביותר באישיותו של אדם, ברגע שהם באים לידי התנגשות בחוקים חברתיים, כתו־בים ובלתי־כתובים.

ועל רמי - מעלה אשר סמו

בינתיים ממשיך אברהם זה בפעילותו ה־זדונית, אותה הוא אף מלחה באיומי־אלי־מות, כשהוא מסתייע באולמי ביליארד מסו־יימים בתל־אביב, שם נמצאים בריונים נוק־שים, המוכנים לעשות הכל עבור כסף הבא בקלות.

★ ★ ★

סחטן על הטייפת

א פשר לשאול: היכן המשטרה? נכון שההומוסכסואליסט, הנתקל בנסיון סחיטה, יכול לפנות ולהתלונן במשטרה. אך אז צפוי לו עניין עם אזה סמל משועמם, ואינני חושב שיש אנשים רבים שיהיה להם חשק לספר על סטייתם לשוטר סקרני וגס. רק הומוסכסואלים מועטים מעוניינים להיכ־לל ברשימות המשטרה, למרות שלפי הש־מועה נמצאים בידי הש„ב והלישכה המרכ־זית לסטאטיסטיקה רשימות שמיות בהן רשומים כמה אלפי הומוסכסואלים החיים בישראל.

למעשה יש למשטרה אפילו שימוש מ־שלה באותם סחטנים. ניקח לדוגמא טיפוס בשם ברוך, שזכה לאחרונה בפירסום ב־דבר השבוע, אחרי שהוצג בפני אחד מכתבי עתון זה על־ידי בלש. המשטרה יודעת על פעילויותיו הסחטניות של ברוך זה, אולם הוא משמש גם כמודיע של המשטרה. הוא נמסר־בב על הסיילת, מול מלון דן, כשהוא ממתין לטיפוסים שאינם חושדים בכלום, כדי שיוכל להתעלס איתם — ואחר־כך לסחוט מהם כספים עבור שתיקתו. או שהוא מת־עסק עם תיירים — ובסוף הערב דורש מהם תשלום — באיימו עליהם באלימות. סחט־נים מסוג זה, הממתינים להתרועעות מק־רית, פעילים בעיקר בשדה התעופה לוד ובתחנה המרכזית בתל־אביב. טיפוסים מעין אלה אימצו להם לאחרונה טאקטיקה חדשה — שימוש בקטינים. משרטט אחד, שבילה תקופה מסויימת עם קטין, קיבל כעבור זמן מה מכתב בו נדרש לספק לאותו קטין אקורדיון משוכלל. המכתב כלל איום כי אם לא תמולא הדרישה — עשויה הפרשה להתגלות.

אותם פושעים יודעים כי עבור יחסים עם קטינים מטיל החוק, ובצדק, עונשים חריפים מאוד. משום כך הם מעדיפים אנ־שים מסויימים כדי לבצע נגדם את פעולות הסחטנות באמצעות קטינים, להם הם משל־מים חלק מהבנסות הסחיטה. הסכנה הטמונה בכך היא שעל־ידי כפייה זו של יחסים הומוסכסואלים על קטינים, שאין להם נטיות להתנהגות מינית זו, עשויים אותם קטינים לההרס מבחינה נפשית. אלא שסכנה זו מד־איגה מעט מאוד את הסחטנים.

תהיה זו טעות להניח שהסחטנים באים רק משכבות חברתיות נמוכות ביותר. לאח־רונה, למשל, נודע בין ההומוסכסואלים על שלושה מקרי סחטנות חמורים שנעשו דווקא בחברה הגבוהה. זוג הומוסכסואלים, המת־גורר בדירה יקרה, לא רחוק מכיכר מלכי ישראל בתל־אביב, אותה הוציאו באיומים מסקיד בכיר לפני שנים רבות, ערכו מסי־בה מפוארת בדירתם עבור החברה הנוצצת, מתוכה בחרו את קורבנותיהם. ידוע שלזוג זה יש קשר ישיר להתפוטרותו של מנהל מפעל טכסטיל מסויים, שמשפחתו קיבלה סידרת מכתבים, החושפת את „התעניינותו המיוחדת" של ראש משפחתם. המכתבים נשלחו אחרי שלא שולם להם תמורת שתיקתם.

★ ★ ★

רשת בינלאומית

מ בקר אחר בחוג זה, היה אשר נקרא יום אחד ואחרי שנים רבות של שרות נדרש להת־פטר ואשתו היו מופתעים מאוד, כאשר הודיע להם על כוונתו לפרוש, בהיותו בשיא הקאריירה שלו. הם לא ידעו שתזכיר על פעולותיו האישיות נשלח אחרי שביקר ב־מסיבה בדירת אותו זוג בחברת ידיד צעיר, סרב להסכים לתביעות הפיננסיות של בני אותו זוג.

מיקרה אחר של סחיטה לגבי הומוסכסוא־ליסט, קשור ברשת סחטנים, שתחום פעילו־תה מסתעף הרחק מעבר לגבולות ישראל. הקורבן, שבימים אלה מחלים מהתמוטטות עצבים, ניצל, למזלו, רק משום שהוריו היו אנשים ליבראלים ומבינים. נקרא לאיש זה לצורך הסיפור בשם עידו. הוא היה כבר בשנות השלושים המאוחרות שלו, אחרי הצלחה מבריקה בלימודים באוניברסיטה,

(המשך בעמוד 18)